

L'ESPURNA

Obrer! Camperol! Pensa que ara es juga el teu pervindre i el dels teus fills. Avant per la Revolució!

Segona Època. Any II. Núm. 60

[Girona, dilluns, 25 de gener de 1937]

DIARI DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

G U I O

Lluitem per la Revolució Socialista!

Ens trobem davant d'una guerra d'independència nacional, afirmà el cap de la República democràtico-burguesa.

Efectivament, considerant els fets d'una manera objectiva, Espanya ha estat apressada per exèrcits estrangers que pugnen per anexionar-la a les pàtries respectives.

Es contra els afanys imperialistes del feixisme italià o alemany, que el poble espanyol lluita, ha dit Azàna. El sentiment que impulsa a la mort a tantes desenes de fills proletaris és, ni més ni menys, el mateix que movia al poble contra la invasió estrangera de l'any 1808. Llavors, com ara, s'hauria produït un fenomen psicològic col·lectiu que, àdhuc barrant les diferències de condició social, dona com a resultat l'agrupament dels patriotes en un bàndol que fa front a l'enemic intrús.

La premsa esquerrana convida a tots a meditar aquestes aseveracions.

Que amb semblants tons s'intenti atraure el favor dels països democràtics, passa. Encara que, al nostre criteri, són clams endebades.

Però, intentar convèncer al soldat de la Revolució, que lluita per la independència de la Pàtria!...

L'experiència pot ensenyar-nos prou bé quin fou el resultat de la passada guerra de independència. L'obrer no conquerí amb ella cap avantatge. Tot el contrari.

Però, és que el sentiment de la pàtria pot interessar-nos fins anul·lar la nostra consciència de classe? No. Lluitem sota la consigna de l'emancipació del proletariat. Poca cosa ens importa la nacionalitat. Volem esclafar el feixisme perquè ell representa la burgesia en armes; no precisament perquè en llurs fileres s'hi trobin individus de raça llatina o germana. És contra els principis que representen, que lluitem. Perquè és Hitler qui ens fa odiar Alemanya. És el capitalisme d'arreu qui ens fa proferir mots de venjança i qui ha despartat de sobte tota la ràbia acumulada que ens impulsa a matar i a morir.

Per damunt dels tòpics de pàtria, propugnem per la llibertat de tota la classe oprimida. Endavant per la Revolució Socialista!

SEMPRE ELS MATEIXOS

S'està observant un procés veritablement perillós per la bona marxa de la Revolució. Es dibuixa, en l'horitzó polític-social, un desmesurat afany d'acaparar les rengles del nostre moviment alliberador, per part de determinats organismes polítics.

Aquestes forces, moltes d'elles culpables del criminal aixecament feixista, parapetades darrera d'una burocràcia fossilitzada i retardatària, donen proves en aquests darrers temps, d'una febril activitat, digna de millor causa. Llurs esforços van adreçats a agavellar en les seves mans totes les palanques de comandament, amb la pretensió exclusiva d'utilitzar-les en benefici propi, i estrangular, al mateix temps, la revolució socialista.

I es dona la trista paradoxa, que una gran part d'aquests individus, abans del 19 de juliol s'esveraven de tots els avenços socials, pels quals freturava la classe treballadora.

Tenen pressa per escanyar el nostre moviment proletari, i a tal efecte, realitzen esforços titànics per a abassegar posicions. És una gimnàstica innoble i fins repugnant. De totes maneres no és d'estranyar perquè, com a professionals de la

maniobra, el deure llur és persistir en les velles tàctiques caciquils.

Tanmateix, no es donen compte que l'hegemonia del moviment revolucionari espanyol, no pot, ni podrà detentar-la, cap dels sectors proletaris, per quan correspon a la classe explotada, en la seva totalitat.

Que pensin també en la impossibilitat manifesta, que un sector de revolucionaris sortits a darrera hora, pugui exercir una tirania, enfront de l'hostilitat declarada de les autèntiques masses productores.

El proletariat en armes no permetrà ésser joguet dels nou-vinguts al camp del Socialisme, en eufòric i escandalós maridatge amb els partits burgesos, principals culpables de la catàstrofe.

Sortosament, els treballadors que dia i nit desafien el feixisme a les trinxeres, sabran reduir a pols totes aquestes maniobres, exercides pels apòstates del Socialisme, mangonejadors eterns de conselleries. No permetran, que els que mai no han propugnat per una revolució rabiosament proletària, esdevinguin ara els aprofitadors dels sacrificis realitzats durant sis mesos, pels vertaders pàries de la mina, la fàbrica i la terra.

Els Actes del P. O. U. M.

Inauguració d'una placa que dona el nom d'Antoni Agulló al carrer de Cabanyes

Tal com s'havia anunciat, ahir al matí tingué lloc el míting de propaganda política organitzat pel Partit Obrer d'Unificació Marxista, i el descobriment d'una placa donant el nom, a l'antic carrer de Cabanyes, d'Antoni Agulló, mort heroicament lluitant contra els militars sublevats el dia 19 de juliol.

Al teatre Còmic se celebrà el míting. La presidència estava formada pels oradors i el president del Radi del districte II del POUM, companys Soló i altres delegats polítics.

El company Soló inicià el míting amb un breu discurs, i després féu ús de la paraula el company Oltra Picó. A continuació pronuncià un eloqüent parlament el company Gorkin.

Els oradors exposaren la posició del POUM davant el moment polític actual i en el curs ascendent de la revolució. Es destacà d'una manera especial la conveniència de portar més endavant l'obra revolucionària, ensems que feren ferma prometença que el POUM no deixaria de prestar el seu concurs heroic i intens en la lluita contra el feixisme.

La banda de música de les milícies del POUM, tant en començar com en acabar l'acte, així com en diversos moments del seu transcurs, interpretà *La Internacional* i altres himnes proletaris.

***

Finit el míting, els concurrents a aquest es traslladaren, precedits per la banda de música i les organitzacions juvenils, unificades i en formació, vers el lloc del carrer de Cabanyes, on havia estat col·locada la placa que s'anava a inaugurar.

La placa fou descoberta per un representant de les Joventuts Comunistes Ibèriques. En ella s'hi llegeix: "Carrer d'Antoni Agulló, que morí lluitant contra el feixisme el dia 19 de juliol del 1936. POUM".

El company Gorkin pronuncià unes paraules. Digué que des d'aquell moment el carrer i la barriada del Poble Sec s'honoraven amb el nom de l'heroic Antoni Agulló, símbol de l'admirable esforç fet per a vèncer el feixisme al carrer i anant a combatre'l al front.

CAMPEROLS Escolteu aquestes consignes

Ha començat les seves tasques el Congrés de Camperols de la Federació Catalana de Treballadors de la Terra (U. G. T.)

Camperols:

Feu-vos vostres les següents consignes del P. O. U. M.

La socialització de la terra és la millor garantia de la Revolució.

Socialitzar la terra no significa treballar-la col·lectivament.

Socialitzar la terra significa donar-la al que la treballa i mentre la treballi, ja sigui individual o col·lectivament.

La unió dels camperols és la seva millor garantia.

La sindicació obligatòria és la millor forma de realitzar aquesta unió.

Tots els camperols sindicats, un sol sindicat a cada poble.

Reforçant els sindicats agrícoles i creant cooperatives agrícoles, acabarem amb els intermediaris.

Per a guanyar la guerra al front, manca una reraguarda ben organitzada.

Camperols: structurem sobre bases sòlides la Revolució al camp.

Els camperols volen fets, no paraules.

Exigim posicions clares, concretes i precises i una enèrgica actuació en els problemes del camp.

Què espera el Govern per a resoldre el problema de la terra?

Tres-cents oficials deserten del front feixista de Madrid.

(Vegi's informació pàg. 3)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CIUTADANS, 12. — TELE. 206

Preus de subscripció 2'50 pts. el mes.

Núm. solt 15 cèntims

L'ESPURNA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Telefons del P. O. U. M. :

Redacció de L'ESPURNA, 206

P. O. U. M. i J. C. I., 288

Club Esportiu Proletari, 561

Caserna Lenin: 122

ESPURNES

Collectivititzacions o Societats Anònimes?

La victòria sobre el feixisme, no suposa pas obtenir-la, solament a la vanguardia, amb tot i ésser, en el front de combat, on s'ha de posar el màxim d'esforç. El feixisme última expressió brutal del capitalisme, disposa d'altres mitjans tan poderosos, si cap com les del front de batalla.

Aquests són, sense cap mena de dubte, els que li podem donar nosaltres mateixos, si no sabem organitzar a temps, a la reraguarda, la nova estructura social i econòmica.

Aquesta economia, tot just nascuda, l'estem bastint sobre tot, en les empreses collectivitzades. D'aquestes, depèn en gran part, l'èxit o bé el fracàs, de la lluita a mort, que sostenim contra la plutocràcia capitalista i els seus aliats.

Les collectivitzacions, si són dirigides per tècnics eficients i lleials, per obrers competents i voluntariosos, si són inspirades per afanys de superació, caminant de cara al Socialisme, no poden fracasar.

D'altra manera, fóra donar la raó als burgesos, i als excèptics de la nostra banda quan ens deien, que els obrers seriem incapaces per organitzar una economia, on no existís, l'amo i el seu caporal de vares.

Però, per assolir, que aquesta nova màquina es posi en moviment, per tal que el seu engranatge dongui el rendiment precís, cal no escatimar-li hores, ni dies. Tots els que estem disposats a demostrar amb fets i no amb paraules, la nostra capacitat de sacrifici i de voluntat, ens tenim de posar d'acord i ben depressa.

Continuar un dia més, amb l'estat lamentable amb què es debaten algunes collectivitzacions, seria anar de ple al fracàs més espantós.

Avui encara, impera en molts llocs de treball mentalitats imbuïdes per prejudici burgesos. El capitalisme, durant el seu llarg temps de dominació i esclavatge, ha tingut cura d'embrutar la consciència dels seus obrers a través dels seus òrgans de dominació.

Així veiem, que l'Església, ha vingut a portar a terme, d'una forma meravellosa aquesta tasca de dominació. Es a través de l'Església que el patró, ha tingut agenollat als seus peus, l'obrer sumís i obedient. Perquè la religió no representa altra cosa, que la negació de l'esperit de crítica i observació. La sumissió més vergonyosa a tot poder constituït per més arbitrari que sigui. La Religió ha estat és i serà l'opi del poble.

L'escola, fins al 19 de juliol, ha estat sotmesa salvant honroses excepcions, al poder del capitalisme. A l'escola on es forma la consciència de l'infant, tenia la burgesia el seu més fidel aliat, el jesuïta. I així, en comptes de forjar l'esperit, del futur home del demà, amb el tremp dur i masís, que exigeix els temps heroics que vivim. En comptes de fer d'ell un home lliure i conscient, dels seus deures d'obrer i ciutadà, feien sortir del temple de les lletres, homes febles, plens de prejudicis i rencors.

I avui ens trobem, que els obrers, hem marcat des de la nostra més tendra infantesa, en les fonts verinoses del capitalisme. Primer, a través de l'Església infiltrant-nos el seu opi embrutidor. Després a l'escola, imbuïnt-nos, llegendes i històries arreglades al seu gust. Més tard el Teatre i el Cinema han omplert el nostre esperit de somnis de grandesa. I, finalment, la premsa diària ha acabat de completar aquest quadre de tragèdia.

A través de les lletres apretades dels seus grans rotatius, escriptors a sou de l'amo, bolca-

ren a gabells, damunt les planes dels diaris, un munt de mentides i baixeses.

Aquest pes mort, que plana, damunt nostre, és el que fa caminar a pas de càrrega, les collectivitzacions. Més que una empresa col·lectiva, és, en algun cas, Societat Anònima. L'egoisme sense fre que ens domina, empalideix l'obra gegantina que estem estructurant. I així, no es pot continuar un moment més.

La missió dels obrers d'aquestes empreses col·lectives, és una, ben clara i ben marcada: Treballar amb entusiasme, a l'avanguardia d'aquesta economia socialista que bastim tots els obrers. Guanyar un sou just per a satisfer les més imprescindibles necessitats. Treballar les hores que calguin. I els beneficis que obtinguem del nostre esforç comú, que no serveixin per augmentar-nos el jornal, puix aquest augment a caprici, perjudica als altres companys d'empreses col·lectives, que poden necessitar un dia, aquells beneficis que amb algunes, els hi sobren.

La collectivització, no representa de cap manera el dret de disfrutar íntegrament dels beneficis de llur empresa. No. Significa l'obligació ineludible de contribuir amb aquests beneficis, a ajudar a les altres que salden amb dèficit, per tal, com de no fer-ho així, tornariem a muntar inconscientment, aquella societat, injusta, corcada i corrompuda, que vàrem sepultar tots plegats, el 19 de juliol.

Es cert que trobarem molts obstacles. Molts prejudicis a extirpar. Molts d'egoïsmes a desarrregar. Però si tots hi posem el màxim d'esforç i voluntat, i ens entreguem de ple, sense reserves mentals a edificar aquesta nova societat, triomfarem. I el nostre triomf, assolit a preu de tants sacrificis i de tanta sang generosa, serà fecund. Com ho han estat sempre totes les gestes històriques del proletariat revolucionari.

LL. CASSÀ

Cassà de la Selva, 20-I-1937.

ATENCIÓ, CAMARADES!

Parla la facció

Boletín de información con noticias llegadas a este cuartel general hasta las 20 h. del día 21-enero-1937):

«La tripulación del vapor noruego «Snebed», que debía salir de Cádiz para Melilla, ha declarado que, obedeciendo órdenes del sindicato noruego, abandonaba el barco.

El sindicato noruego ha dado instrucciones a sus marineros de abstenerse de trabajar en los barcos destinados a los puertos nacionalistas españoles.

El organismo internacional de transportes ha subvencionado esta maniobra revolucionaria, material y moralmente.»

***

L'epopeia realitzada pel proletariat espanyol comença a arribar al cor de les masses proletàries, d'enllà les nostres fronteres.

La burgesia internacional preté escanyar el moviment alliberador dels explotats, i és deure de tots nosaltres forjar el gran quadre de defensa de la Llibertat.

No són pas els capitells governamentals de les hipotètiques democràcies capitalistes, els que ens ofrenaran la mà generosa i salvadora.

Els nostres aliats no són ni Eden, el Milord, ni Blum, l'apòstata; són les masses eternament envidades que, com aquests mariners noruegs, aporten llur concurs sense altra inspiració que els manaments de solidaritat proletària.

Lliçió eloqüent la dels marins de l'Inebed contra la tèrbola consigna de "la independència nacional."!

Lluitem contra la invasió estrangera, bescantem els socialistes de coll planxat. Mentida! Lluitem contra la burgesia internacional: la de dins i la de fora. Contra Hitler i Mussolini; però, també contra Franco i Cabanelles, que, malgrat llur condició d'espanyols, no, per això, són menys dignes de l'ostracisme.

Per la independència nacional, no. Per la independència política i social de la classe treballadora, sí.

Contra los agoreros y arribistas

Fe revolucionaria

El sentimentalismo mueve con mayor fuerza a los hombres que la fría razón. Se obedece más fácilmente al corazón que al cerebro. Los movimientos o determinaciones en los que el complejo de la voluntad tiene más parte sentimental que cerebral, son más impulsivos pero menos duraderos. Y precisa, hoy y siempre, si se quiere obrar con acierto, obedecer a la razón, obrar con el cerebro, guiar bien nuestra propia pasión.

Las masas trabajadoras organizadas obraron en los primeros momentos de la insurrección fascista con verdadera pasión y optimismo. Les movía el sentimiento. El cerebro, la inteligencia, actuaban de una manera secundaria; sólo hasta el alcance inmediato de sus acciones, como guía imprescindible. Podríamos decir que obraban instintivamente.

Observando en su conjunto el movimiento liberador contra el fascismo, debemos afirmar se encuentra todavía en esta fase primaria. Hay unas grandes ansias de ganar nuestra causa, de aplastar al enemigo, de hacer la Revolución, de construir un mundo nuevo... ¡Sentimiento verdadero de todos los trabajadores honrados! Pero no pasa de ser un sentimiento denso, constante si queréis; mas sin el gran cerebro plasmático que le dé su verdadera forma.

La gran nebulosa revolucionaria necesita el núcleo. Busca su centro de gravedad. Cuando lo encuentre, solamente entonces, tomará cuerpo y se abrirá cauce a la Revolución.

Hay personas y partidos que se dedican a la faena desaprensiva de sembrar el desconcierto y la desilusión entre las masas revolucionarias, con el fin (no lo ocultan) de resucitar situaciones y formas de gobierno ya superadas por su propio fracaso y descrédito.

Crean ver en la Revolución una vibración más lenta que en los primeros meses y se lanzan sobre ella para estrangularla. Se equivocan.

ENTESOS!

Quatre ratlles al grupet psuquista de «front».

En les nostres palestres polítiques no acostumem fer-hi jugar mai cap paper, per discreció, per prudència i per amor propi, a una tercera persona.

Encomanar a altri la mala feina de «salvavides», quan hom es veu enfangat fins les orelles, és símptoma d'impotència i d'incapacitat.

Ara bé, si mòbils de pura delicadesa i oportunitat, ens han aconsellat mantenir en silenci la tasca grandiosament revolucionària desenvolupada per companys nostres a Barbastre, afirmem, decidits, que ens en considerem rellevats des del moment que se'ns tiri de la llengua.

Es més. Si el col·lega menxevic considera prudent enredar-hi una tercera persona, que fou part interessada en les lluites polítiques i sindicals de Barbastre, nosaltres, declinant tota mena de responsabilitat, creurem arribat el moment de publicar, en funcions de legítima defensa, no una intervenció, sinó una sèrie completa de documents signats pels principals organismes revolucionaris de la ciutat aragonesa.

(Comitè d'Investigació i Vigilància, Comitè d'Enllaç, Comitè Provincial, Federació Local de Sindicats Unics, (C. N. T.) Comarcal de la C. N. T., Conseller de Treball, representant de la U. G. T. al Comitè d'Enllaç).

Ja veuen, doncs, els aprofitats deixebles de Noske, que el nostre dossier no té pas res a envejar.

«Entesos?»

No importa que la Revolució sufra en els actuals moments un descens en la tensió febril que necessita per triomfar. Ello no pot ser motiu de pesimismo para el porvenir, ni mucho menos de algarra para los asustadizos de los primeros días que ahora pretenden resucitar.

La Revolució, que empezó el 19 de julio, está en su primer período. No ha encontrado todavía el organismo superior que la represente y la dirija. Indudablemente lo encontrará.

Los obreros y soldados, los campesinos, todos los trabajadores antifascistas revolucionarios, esperan plasmar sus sentimientos en una dirección segura y consciente.

Apresurémonos a desmascarar los fariseos que les rodean. Ofrezcamos a la clase trabajadora el constante esfuerzo de forjar, con nuestro Partido, el gran instrumento que polarice todas sus voluntades hasta realizar la Revolución Socialista.

PIO GUIRAL

COMPANYS DE LA J. C. I.

Assistiu tots a l'Assemblea que tindrà lloc dimecres al local del P. O. U. M.